

Den havde et Par Øjne saa fintmærkende som et Nivellerinstrument, opdagede den mindste Afvigelse fra det vandrette Plan. For sin Kuskeæres Skyld havde Per i Begyndelsen ment at maatte plukke disse Unoder ud af den ved Hjælp af Pysken; men han havde snart fattet Kærlighed til det lille fromme og fodsikre Dyr, der Dag for Dag slæbte ham gennem Egnen i al Slags Vejr, og han lod nu Hesten faa sin Vilje.

Saavidt muligt indrettede han sig saaledes, at han kunde lægge Vejen om ad Bøstrup for i Forbifarten at sige Godmorgen til Inger. Han vidste, at hun paa den Tid gik ude i Haven for at spejde efter ham, og disse Morgen-Udfarter fik af den Grund en egen stor og festlig Stemning over sig. Men ogsaa selve Kørslen var ham paa denne Tid af Dagen til megen Nydelse, navnlig en saadan Morgen med friskt Vejr, naar Skyerne jog lavt henover Jorden og Krageflokkene skrigende lod sig vugge paa Stormen. Der var i saadanne Øjeblikke intetsomhelst sværmerisk i hans Forhold til Naturen. Han havde ikke længer — som i sin Tid, da han laa og fiskede paa Aaen ved Kærsholm — nogen Fornemmelse af mysteriøse Aabenbarelses. Det var atter ligesom i hans Drengesaar et rent legemligt Velbehag, han følte ved Synet af den flyvende Skyhimmel og de svajende Trætoppe. Hans Muskler svulmede, Blodet fik Fart. Det var, som om Naturen umiddelbart skænkede ham af sin Kraft.

Naar han da tænkte tilbage paa, hvad der havde holdt ham vaagen om Natten, og hvorledes han havde syntes ikke at kunne faa Fred i sin Sjæl, før han havde udgrundet Verdensgaaden, maatte han næsten smile. I disse Øjeblikke, mens Efter-